

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.330 van 2 juli 2026
in de zaak A. 242.042/VII-42.540**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Sint-Quentinstraat 3/3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 mei 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 306.076 van 3 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.018 van 16 september 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2026.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cédric D’Hondt, die *loco* advocaat Pierre Robert verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 14 april 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 26 en 31 mei 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 3 mei 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) vervatte jurisdictionele motiveringsplicht, van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, gelezen op een richtlijnconforme wijze in het licht van artikel 15, b) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95), van de bewijskracht der stukken, zoals vervat in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek, en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker richt zich tegen de beoordeling van zijn voorgehouden nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, meer bepaald met betrekking tot de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de artikelen 149 van de Grondwet en 39/65 van de vreemdelingenwet geschonden. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat rekening is gehouden met de door verzoeker aangereikte bronnen betreffende de humanitaire situatie in Afghanistan, noch waarom daar geen rekening mee is gehouden. Verzoeker heeft uiteengezet dat de humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het handelen en het nalaten door de betrokken actoren en dat deze situatie hem zou blootstellen aan een schending van artikel 3 van het EVRM, dat, als de taliban inderdaad internationale hulp toelaten in Afghanistan, zij dit doen om hun leden uit te betalen en hun regime te kunnen uitbouwen, dat internationale hulp belemmerd blijft door internationale sancties tegen de taliban en dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de directe rol van de taliban bij de implosie van de humanitaire situatie, ondanks de door verzoeker aangereikte informatie. Volgens verzoeker volstaat de verwijzing in het bestreden arrest naar “de beschikbare landeninformatie” niet om te besluiten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle bronnen heeft betrokken in zijn beoordeling, nu de landeninformatie uit het beroepschrift de overwegingen van de aanvankelijk bestreden beslissing ontkracht.

Verzoeker vervolgt dat de overwegingen in het bestreden arrest betreffende de precaire situatie in Afghanistan bovendien een woordelijke herhaling vormen van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 maart 2023. In het bestreden arrest wordt dan ook niet verduidelijkt hoe het op tegensprekelijke wijze, op basis van alle beschikbare informatie, is gekomen tot een conclusie die haaks staat op de door verzoeker aangehaalde landeninformatie. Door een arrest van 30 maart 2023 te hernemen, zonder informatie van latere datum – te weten een door verzoeker bijgebrachte publicatie van *Human Rights Watch* van 15 mei 2023 – in beschouwing te nemen, verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds niet waarom deze informatie geen ander licht werpt op de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing en geeft hij anderzijds geen blijk van een deugdelijk en nauwkeurig onderzoek naar een

schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker acht aldus het procedurele luik van deze verdragsbepaling geschonden.

Verzoeker acht ook de in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek vervatte bewijskracht van stukken geschonden doordat volgens het bestreden arrest niet zou blijken dat de taliban maatregelen hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, terwijl verzoeker wel degelijk informatie hierover heeft bijgebracht in zijn beroepschrift.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoeker de draagwijdte geschonden van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b), van richtlijn 2011/95, dat op zijn beurt volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest een onwettige voorwaarde toevoegt aan het voormelde artikel 48/4, § 2, b), door te eisen dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan moet voortvloeien uit een opzettelijke gedraging van actoren om te kunnen spreken van ernstige schade in de zin van deze bepaling. Uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, leidt verzoeker af dat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt wanneer preciaire levensomstandigheden overwegend het gevolg zijn van handelingen of nalatigheid van actoren. Hij wijst op het verschil met het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, waarin het gaat om het risico op mensonwaardige behandeling van een persoon die lijdt aan een ernstige ziekte. De in dit laatste arrest gestelde voorwaarde van een opzettelijk handelen is niet vereist bij de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Door een opzettelijke gedraging van actoren te vereisen om te kunnen spreken van ernstige schade, voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een onwettige voorwaarde toe aan deze bepaling. Wat het voorgaande betreft, vraagt verzoeker in ondergeschikte orde een prejudiciële

vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de draagwijdte van artikel 15 van richtlijn 2011/95.

7. In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat de motieven van het bestreden arrest tegenstrijdig zijn, zelfs indien een correcte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt enerzijds dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat is van een veelvoud van factoren en niet van gedragingen van de betrokken actoren, doch hij somt anderzijds een aantal externe factoren en specifieke gedragingen van diezelfde actoren op, waaruit blijkt dat de crisis in Afghanistan wel degelijk voortvloeit uit de gedragingen van de betrokken actoren. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en vormen een gemis aan motivering, zodat verzoeker een schending van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vaststelt.

Beoordeling

Algemeen

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke

motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 3.1.1 van het bestreden arrest dat verzoeker landeninformatie bijbrengt over de veiligheidssituatie en een risico inroept op ernstige schade wegens persoonlijke omstandigheden. Hij geeft aan dat verzoeker verder wijst op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en uitgebreid ingaat op landeninformatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in punt 3.3 van het bestreden arrest eerst op gemotiveerde wijze de motieven bij van de aanvankelijk bestreden beslissing, waarin onder meer werd ingegaan op de machtsovername door de taliban in 2022 en waarin op omstandig gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen met de taliban en dat het door verzoeker beschreven gedrag van hemzelf, zijn familie en de taliban ernstige vragen oproept. Vervolgens overweegt hij specifiek met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus als bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet:

“In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: ‘vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)’.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de ‘*Country Guidance: Afghanistan*’ van EUAA van januari 2023 (p. 111: ‘*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*’).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en

onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.”

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt of de precaire socio-economische situatie in Afghanistan het gevolg is van het beleid van de taliban, zoals verzoeker voorhield, doch van oordeel is dat dit net niet het geval is vermits die situatie wordt beschouwd als het gevolg van “een complexe wisselwerking tussen verschillende factoren”, waarbij wordt ingegaan op verschillende factoren voor en na de

machtsovername door de taliban, en dat de oorzaken ervan “in wezen multidimensionaal” zijn. Zoals reeds aangegeven in punt 8 *supra*, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich hiervoor op eigen gronden steunen, zonder dat hij verplicht is in te gaan op ieder punt van verzoekers kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing of op iedere afzonderlijke bron waarop verzoeker zich steunt. Er blijkt dan ook geen schending van de in de artikelen 149 van de Grondwet en 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

Dat verzoeker op grond van de informatie in het rechtsplegingsdossier een andere mening is toegedaan over de precare socio-economische situatie in Afghanistan, de oorzaken ervan en de rol van de taliban daarin, heeft betrekking op de juistheid van de gegeven motieven en houdt derhalve geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

10. Verzoeker richt zich tegen het gebruik van dezelfde overwegingen in het bestreden arrest over de oorzaken van de precare socio-economische situatie als in een eerder arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 maart 2023, dit ondanks het feit dat verzoeker zich heeft beroepen op en geciteerd uit een (latere) publicatie van *Human Rights Watch* van 15 mei 2023.

Verzoeker heeft in zijn beroepschrift een publicatie van *Human Rights Watch* van 15 mei 2023 gebruikt om zijn standpunt kracht bij te zetten dat er een causaal verband bestaat tussen het repressief regime van de taliban en de afname van internationale hulp in Afghanistan. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling in punt 3.4. van het bestreden arrest vergelijkbare bewoordingen heeft gebruikt als in een eerder arrest dat dateert van vóór deze publicatie van *Human Rights Watch*, betekent echter niet dat deze informatie niet in beschouwing zou zijn genomen. Dit kan niet worden afgeleid uit het bestreden arrest. Er zij nogmaals op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op alle gedetailleerde argumenten van een verzoeker dient in te gaan, voor zover het arrest wel de pertinente motieven bevat

waarop zijn beslissing is gesteund. Er blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest geen concrete toets aan artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet heeft uitgevoerd. Integendeel, uit de bewoordingen van punt 3.4. van het bestreden arrest blijken genoegzaam de motieven waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van het voornoemde artikel 48/4, § 2, b).

Uit het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een eerder arrest in een andere zaak een vergelijkbaar standpunt zou hebben ingenomen, kan niet worden afgeleid dat verzoekers beroep in het bestreden arrest niet deugdelijk is onderzocht, noch dat het bestreden arrest gebrekkig is gemotiveerd. Er kan dan ook evenmin uit worden afgeleid dat het bestreden arrest niet zou zijn gesteund op een grondig en nauwgezet onderzoek, zoals vereist door artikel 3 van het EVRM.

11. De bewijskracht van een akte als bedoeld in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek bestaat in de vereiste eerbiediging van hetgeen daarin schriftelijk is vastgelegd. De rechter miskent de bewijskracht van een akte indien hij aan een geschrift, waarnaar hij uitdrukkelijk verwijst, een verklaring toeschrijft die dit geschrift niet bevat dan wel ontkent dat dit geschrift een verklaring bevat die er wel in voorkomt. De schending van de bewijskracht van een akte betreft niet de juridische of feitelijke gevolgtrekking die de rechter uit de akte maakt zonder miskenning van de draagwijdte ervan.

Verzoeker verwijst slechts naar “informatie” die hij heeft aangebracht over de houding van de taliban tegenover internationale hulp, doch hij geeft met dergelijke eenvoudige bewering niet aan welke akte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een inhoud zou hebben gegeven die strijdig is met de bewoordingen ervan. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen louter een verkeerde feitelijke of juridische gevolgtrekking zou hebben getrokken uit bepaalde stukken, vormt op zich geen schending van de in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek vervatte bewijskracht van een akte.

Verzoeker stelt in wezen een andere beoordeling voor van de door de partijen bijgebrachte informatie over de toestand in Afghanistan, meer bepaald over de houding van de taliban tegenover internationale hulp. Dit betreft echter de bewijswaarde van de bijgebrachte stukken, die behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van artikel 149 van de Grondwet of artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

Tweede middelonderdeel

12. Na erop te hebben gewezen dat in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet “een onmenselijke behandeling aldus [moet] worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker”, en dat “[e]en algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] niet zonder meer [valt] onder het toepassingsgebied” van die bepaling, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn”, waarbij [d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest. Dit geldt zowel voor de draagwijdte van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet als voor artikel 15, b), van richtlijn 2011/95 en de door verzoeker ingeroepen rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Om die reden is de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag niet dienstig voor de oplossing van het geschil.

Derde middelonderdeel

13. In zijn beoordeling van de oorzaken van de precare socio-economische situatie in Afghanistan in punt 3.4 van het bestreden arrest, zoals ook geciteerd in punt 9 *supra*, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds een aantal externe elementen aan die volgens hem voor en na de machtsovername door de taliban hebben bijgedragen tot de precare socio-economische toestand. Anderzijds wijst hij ook op bepaalde gevolgen van de machtsovername door de taliban. Het vormt geen tegenstrijdigheid van motieven die elkaar opheffen, en dus geen afwezigheid van motivering, door te besluiten dat uit het geheel van de voorhanden zijnde informatie niet blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door de taliban (of door enige andere actor). Verzoeker toont wat dat betreft geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker met een aantal voorbeelden aanvoert dat de precare socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk overwegend voortvloeit uit de gedragingen van bepaalde actoren, betwist hij de juistheid van de gegeven motieven. Deze kritiek houdt echter geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. Bovendien vraagt verzoeker aldus in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

Conclusie

14. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twee juli tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams